

galant bød Ragnhild Armen og lidt efter førte hende bort.

Med et ligesom brustent Blik blev han ved at stirre efter dem, indtil de forsvandt. Og pludselig styrtede han ned paa sine Knæ, vred angstfuld Hænderne over sit Hoved og stønnede højt:

„Herre, Herre! Jeg slipper dig ikke . . . jeg slipper dig ikke, før du velsigner mig!“
